

## Universul meu...

Florin-Cezar CĂLIN

---

Se pare că-ntr-o clipă m-a cuprins,  
O liniște prea grea, apăsătoare!  
Și universul tău mi l-a pretins,  
Să-i fie șansa vieții viitoare.

Îmi pare rău că timpul a trecut,  
(ca un amurg ce-aduce înserarea).  
Și-n vise viața ta a prefăcut,  
Tot ce-a-nsemnat și-nseamnă așteptarea.

Tu mi-ai distrus dorința ilegal,  
Înlocuind-o totuși cu speranța.  
Și păcălit ... (la modul magistral),  
Cu ce numeam eu pe atunci ... prestanța.

Tot ce cuprinde azi cuvântul ... dor,  
Sunt sentimente strânse într-o viață.  
Fiind acum de mare ajutor!  
Sau dătător de vise, de speranță.

În universul meu redefinești,  
O lume ne-mplinită, de mister.  
Din care tu alungi ... nu te căiești,  
O vrajă ce dispare în eter.

Iar sus tu îmi clădești un univers,  
De vise și speranțe totodată.  
În care nemurirea-i unic sens,  
Cu dragostea în dânsa îngropată.

Brăila, octombrie 2017